

U godišnjem planu za produženi vikend 3-6.6.2021.g. je pisalo "Na kremšnite i žmul crnog vina - SAMOBORSKO GORJE". Korona nas je do zadnjeg trena držala u neizvjesnosti hoćemo li uspit otić, hoće li domovi radit, smijemo li busom, koliko ljudi smije ić...

100 pitanja, ali mjere su taman početko lipnja popustile i vesela ekipa Mosoraša i prijatelja iz PK Split-a i Šibenika se okupila u četvrtak u ranim jutarnjim satima i krenula tragom prvog organiziranog planinarskog uspona koji se odvio davne 1875. g. na Oštrc i Plešivicu.

Nisu ni znali što ih čeka. Prva postaja je bilo mjesto Sošice odakle smo lagano uzbrdo šumovitom stazom osvojili nas prvi i najviši vrh- sv. Gera (1178 m) koji je ujedno i najviši vrh Žumberačke gore. Oči su se već tada počele privikavati na zelenu boju oko nas i nakon zasluženog odmora krenuli prema drugom cilju- vrhu Pliješ do kojeg nas je vodio „ravni“ makadam uz samu Slovensku granicu. Nakon skoro 2 sata uzbrdo-nizbrdo-ravno hoda napokon smo stigli do tog proplanka i plegli na livadu. Nakon zajedničke slike krenuli smo se spuštati prema Sošicama, a putem smo sreli još naših planinarskih prijatelja koji su izabrali istu lokaciju za provođenje produženog vikenda. Kad smo se dokopali busa mislili smo da je to to, ali nije bilo i gozzerice su ostale na nogama jer su gradske vlasti odlučile pred izbore malo srediti cestu do doma pa bus nije mogao proć, tako smo taj dan odradili i noćnu šetnju do našeg pl. doma Ivica Sudnik. Ali kad smo napokon stigli, ugledali toplu večeru s kojom su nas domari dočekali, sav umor od ranojutarnjeg ustajanja, putovanja, pješačenja 25 km je brzo nestao.

Jutarnja kava i doručak na klupicama ispred doma sa pogledom na zelene brege je točno ono što nam je trebalo nakon jučerašnjeg napornog dana. Taj dan smo krenuli u osvajanje novih vrhova po Samoborskom gorju. Laganom stazom smo krenuli prema pl. domu Željezničar i

oštrim usponom se popeli na vrh Oštrc (752 m), najviši vrh srednjeg grebena Samoborskog gorja. Ime opravdava stazu. Zatim smo krenuli prema vrhu Stražnik (708 m) jednom od najljepših staza u Samoborskom gorju. Iako se sam vrh nalazi u dubokoj šumi, sa staze do njega su se pružali predivni vidici, pa i na sam vrh Japetić čija je piramida bila mala točkica u daljini. U kojem god smjeru smo pogledali bilo je zeleno, zeleno i samo zeleno. I opet je bilo- nakon svake nizbrdice nas čeka uzbrdica. Ali uz povremeno mjerenje pulsa i uputa naše doktorice Dube kako je penjanje uzbrdo odlično za srce uspješno smo je svladali. Kraj uzbrdice nas je nagradio šumskim jagodama i poznatom pločom sa oznakom „Posebnog rezervata šumske vegetacije- Japetić“ zbog vrijednih ostataka stare bukove šume ispod kojeg smo se svi morali slikat- posebno, skupno, u parovima... Nedugo zatim smo napokon ugledali onu piramidu koja označava vrh Japetić koji je sa svojih 879 m najviši vrh Samoborskog gorja. Nakon što smo se odmorili u hladu i pojeli razne delicije iz rusaka uslijedilo je opet slikanje oko/ispred/na piramidi s koje se pružaju vidici u svim smjerovima. Nakon 1000 i kusur fotografija divote i zelenila krenuli smo ovaj put stvarno samo nizbrdo prema pl. kući Šoićeva kuća odakle smo se „noćnim“ makadamom ovaj put po danu vratili u naš dom gdje su nas domari opet dočekali sa ukusnom večerom. Što čovik više može poželit.

U skladu s člankom 1. stavkom 1. točkama 1. i 2. Zakona o zaštiti prirode, zaštićenim područjem je proglašeno područje prirode "Palača u Istri".